

שְׁתֵּי תֵּרֵנְגוּלוֹת וְנִשְׁלֵטָה חֲלָמוֹנִים

כתבה: רחל סלייטר

בְּכָל עָרֵב, עִם שְׂקִיעַת הַחֲמָה, הָיָה נִפְרָד הָרֵב גֶּרֶן לְשָׁלוֹם מֵאַשְׁתּוֹ צִפְיָה וְנוֹשֵׁק לְתִינְקַת תַּחְיָה. הָרֵב הָיָה לוֹבֵשׁ מִדֵּי צָבָא, לוֹקַח אֶת הָרוֹבֵה שְׁלוֹ, יוֹצֵא מִבֵּיתוֹ הַחֵם וְהוֹלֵךְ לְעִמְדָה שְׁלוֹ כְּדֵי לְשָׁמֹר עַל בְּתֵי הָעִיר יְרוּשָׁלַיִם. שְׁעוֹת רַבּוֹת הָיָה הָרֵב עוֹמֵד בְּלִילָה הַחֲשׂוֹךְ וְהַקָּר. הוּא חָשַׁב עַל הַמְּלַחְמָה שְׁמֵתְחוּלָלֶת בִּירוּשָׁלַיִם, וְעַל כֵּן שָׂאִין דֵּי אֶכֶל לְתוֹשְׁבֵי. גַּם לְבִתּוֹ הַקְּטָנָה, תַּחְיָה, דָּאֵג הָרֵב. הוּא תָּהָה אֵיךְ אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג עֲבוּרָה אֶכֶל כְּמוֹ חֶלֶב וּבִיצִים, כְּדֵי שְׁתִּגְדֵּל לְהִיּוֹת יֹלְדָה בְּרִיאָה.

לִילָה אֶחָד, כְּשֶׁעֲמַד הָרֵב גֶּרֶן עַל מִשְׁמֵרְתּוֹ, הוּא שָׁמַע גִּיף מִתְקַרֵּב לְעִמְדָה.
"עֲצֹר!" קָרָא הָרֵב, "מִי שָׁם?"

"יֵשׁ לִי הוֹדְעָה עֲבוּרָה מֵהַמִּפְקֵד, הוּא מִבְּקֵשׁ לְשַׁלַּח אוֹתָךְ לְתַפְקִיד מִיְחָד," נִשְׁמַע קוֹל קוֹרָא בְּחֲשָׁכָה. "צִרִיךְ לְהַכְשִׁיר אֶת הַכֵּלִים שֶׁל הַמְטַבֵּחַ בַּמְחִנָּה בְּמוֹצָא. הַחֲיָלִים שָׁם מְאֹד רַעֲבִים. הֵם לֹא אָכְלוּ בְּמִשְׁךָ כָּל הַיּוֹם כִּי כָּלִי הָאֶכֶל שְׁבַמְחִנָּה כָּבֵר לֹא כְּשָׂרִים. עֲלֶיךָ לְצַאת לְדֶרֶךְ עַכְשָׁו!"

הַדֶּרֶךְ לַמְחִנָּה הָיְתָה רְחוּקָה וּמְסַכְּנַת עַד מְאֹד, אֵךְ הָרֵב יָצָא לְלֹא הַסּוֹס. הַלִּילָה הָיָה שָׁחַר מִשְׁחוֹר, חִיּוֹת יָלְלוּ בְּחֲשָׁכָה וְקוֹלוֹת שׁוֹנִים נִשְׁמָעוּ מִכָּל עֵבֶר. הָרֵב לֹא פָּחַד וְלֹא הִתְיַרָא. כָּל הַדֶּרֶךְ הִתְפַּלֵּל וְאָמַר מִזְמוּרֵי תְהִלִּים. הוּא צָעַד שְׁעוֹת רַבּוֹת בְּדֶרֶךְ עַד שֶׁהִגִּיעַ לַמְחִנָּה.
"הָרֵב גֶּרֶן, טוֹב שֶׁהִגַּעְתָּ!" קָרְאוּ הַחֲיָלִים בְּשִׂמְחָה, "אֲנַחְנוּ כָּל כֵּן רַעֲבִים... עֲזֹר לָנוּ בְּבִקְשָׁה לְהַכְשִׁיר אֶת הַמְטַבֵּחַ!"

הֵם הִבִּיטוּ עַל הָרֵב. הוּא נִרְאָה כָּל כֵּן עֵינָי מֵהַדֶּרֶךְ הָאֲרָכָה וְהַמְסַכְּנַת, הָאֵם יִהְיֶה לוֹ כַּח לְעֲזֹר לָהֶם?

"אֲסִפּוּ עֲצִים וְהַדְּלִיקוּ אֵשׁ גְּדוֹלָה!" קָרָא הָרֵב בְּקוֹלוֹ הָרֵם וְהִתְגַּבֵּר עַל עֵינָיו.

הַחֲיָלִים מָהְרוּ לְמַלֵּא אַחַר הוֹרָאוֹת הָרֵב. עַל הַמְדוּרָה הַנִּיחוּ הַחֲיָלִים חֲבִיּוֹת מַיִם. כְּאֶשֶׁר הַמַּיִם רָתְחוּ, הַכְּנִיס לְתוֹכָם הָרֵב אֶת הַסִּירִים וְהַכְשִׁיר אוֹתָם לְאֲכִילָה. לְאַחַר שֶׁהוּא סִיֵּם הַכִּינוֹ הַחֲיָלִים אָרוּחָה טְעִימָה וַיֵּשְׁבוּ לְאֶכֶל.

הרב גרן נח מעט ולאחר מכן עשה את דרכו חזרה לירושלים. הוא צעד בין ההרים במהירות כיון שהוא כבר התגעגע לבני ביתו.

”חילו!” הוא שמע לפתע מישהו קורא אליו.

הרב הסתובב וראה איש מחזיק שתי תרנגולות בידיו, האחת שחורה והשנייה חמה.

”קח לך את התרנגולות. שמעתי שבירושלים אין מספיק אכל לאנשים. הן תטלנה לך ביצים אותן תוכלו לאכל לשבע,” הציע האיש והושיט לו את התרנגולות.

הרב הודה לאיש, שלם לו ולקח מידיו את התרנגולות. את התרנגולת השחורה אחז ביד ימין ואת התרנגולת החמה החזיק ביד שמאל. התרנגולות קרקרו זו לזו כל הדרך, כשהן מנענעות את כרבותיהן האדמות.

לאחר צעידה ארוכה עצר לידו אוטובוס, והרב מהר להכניס אליו ולהתישב. בצד ימין הוא הושיב את התרנגולת השחורה ובצד שמאל את התרנגולת החמה.

”קוד, קוד, קוד,”

קרקרה התרנגולת השחורה,

את כנפיה היא נענעה

והטילה ביצה קטנה.

”קוד, קוד, קוד,”

קרקרה התרנגולת החמה,

את כנפיה היא נענעה

והטילה ביצה גדולה.

כאשר הגיע הרב לירושלים, שמחה אשתו צפיה לראות את בעלה בריא ושלם. תחיה צחקה צחוק גדול למראה התרנגולות המקרקרות.

בארוחת הערב שבר הרב את קלפת הביצה הקטנה. ומה היה בה? חלבון וחלמון אחד. שברה הרבנית את קלפת הביצה הגדולה. ומה היה בה? חלבון אחד ושני חלמונים. בכל יום הטילו שתי התרנגולות שתי ביצים עם שלשה חלמונים. אכלה תחיה התינקת, ואכלה המשפחה כלה ביצים טעימות ומזינות.

הרב גורן סיפורי משפחה